

standig lige sorgløse Tone lod formode. I Ensomhed kunde han endog være ret nedstemt og raadvild med Hensyn til sig selv og sin Fremtid. Sagen var den, at han var begyndt at tabe Troen paa sit Studium. Han var bleven grundig skuffet af det Livserhverv, han i sin Tid havde valgt i begejstret Tillid til, at han ved Hjælp af det hurtigst og sikrest vilde kunne virkeliggøre sin Drøm om et uafhængigt, stolt omstrejfende Liv, rigt paa Æventyr, Nydelse og store Hændelser. Da han første Gang betraadte den polytekniske Undervisningsanstalt, der i hin Tid havde sit Asyl i et Par gamle Bygninger i Studiestræde bagved den ærværdige Bispegaard, havde han forestillet sig den som et imponerende Aandens Værksted, hvor den frigjorte Menneskeheds Fremtidslykke og Velværd smeddedes under elektrisk Lyn og Torden, — og han havde i Stedet for fundet en Række skumle, af Tobaksdamp og Smørrebrødslugt opfyldte Lokaler, en Mellemting af et Tegnekontor og en Ølknejpe, hvor en Del unge Mennesker i snavsede Lærredskitler stod bøjede over smaa, papirbeklædte Borde, mens andre sad med lange Piber og spillede Kort og drak Øl. Han havde tænkt sig sine tilkommende Lærere som ildfulde Forkyndere af Naturvidenskabens hellige Evangelier, og han mødte her i Undervisningstimerne nogle gamle Skolemesterskikkelser, der ikke var synderligt forskellige fra Flertallet af dem, han